



Védjük a környezetet, mert ő is megvéd bennünket. Ezt így tudjuk generációk óta. Persze, ez mind szép és jó, csak a baj azzal van, amikor ésszerűtlenül túlszeretünk dolgokat, illetve túlzásba viszünk mindent csak azért, mert úgy gondoljuk, hogy az úgy jó, trendi, vagány stb. Ilyenformán ne vágjunk le egy csirkét sem, ne szakasszunk virágot, ne szóljunk rá a gyermekünket a homokozóban szaglászó kóborkutyára. **Hagyjuk a természetet „működni”.** Együnk földet meg követ, abból tényleg elég van.

Egy frászt!

Az azért tényleg több a soknál, amit néha kénytelen az ember elviselni, még akkor is, ha történetesen blokkban lakik, tehát nem költözött ki a hegyre elvenni a drága medvének a szent életterét. A drága szent medve viszont lassan az ajtón is bekopog a földszintre, a varjú estétől reggelig az ablak előtt károg, a szomszéd idiótának nevelt kutyája a ház mellett folyton össze-vissza ugat, **a keményfarkú kandúrok elkeseredett harcát a macskapinácskáért pedig minden este a nyitott teraszablak előtt vagyok kénytelen hallgatni.** S akkor nem beszéltem még a nap minden szakában idegesítő legyekről.

Persze, ennyi bajunk legyen – amíg ezeken babrálunk, addig nagyobb gond nincsen. Csak néha nem tudok átlépni azon, hogy **a vetési varjú védett, a medve védett, a juhászkutya is védett (a gazdája védi), s lassan a lótetű is védett.** Mert ritka.

Szuperbiztonságos világban élünk.

De olyanban, ahol mindenki sebezhető – tartja a közhely. Ebben a multibiztonságos világban a medvét akkor se ütheted agyon, ha az állatodra, gyerekedre, feleségedre támad – és lassan így leszünk a bűnözőkkel is.

Oda kerültünk, hogy valakit csak akkor tartóztatnak le, ha az általa elkövetett bűncselekményről hosszas nyomozás után kiderül, hogy életet veszélyeztetett. Nem az az alaphelyzet, hogy késsel össze-vissza szurkált valakit, hanem az, hogy az áldozat szívóssága, erőssége miatt az elkövető szabadlábon maradhat. Megáll az eszem.

Mint ahogy akkor is megáll, amikor olyat látok, hogy „nemtomhányadikgenerációs”, „megnemértett”, a viselkedési normákat alapjáraton is betartani képtelen taknyos gyermek üvöltözik egy tanárnak vagy egy portásnak, rendőrnek. Nem vagyok híve a makarencói módszereknek, annak viszont igen, hogy

néha egy atyai pofon sok mindent megoldana.

Minimum hozna egy kis időt a gondolkodásra az ütés utáni döbbenetben. Nem akarok itt vitatkozni, pörölni egymagamban a törvényekkel, csak kicsit elment a világ egyfelé, legalábbis bizonyos részein. Túl vannak a biciklik tolvaj, bizonyos dolgoknak semmi és semmi nem szabhat határt, illetve minden áldott nap kettős mércébe, megkülönböztető gyakorlatba ütközünk, ütközhetünk.

Maholnap a pincében a pocegér is védett, a kertben a lótetűt se lehet megnyomni a hagyma szára mellett, a legyet nem lehet lecsapni a falról, s a verebet nem lehet leparittyázni, mert védett. Ma minden és mindenki védett.

Mindennapjainkat a jelszavak, kódok, a túldimenzionált biztonsági előírások, normák határozzák meg, mégis mindenki fél, gyűlöl és kioktat.

Azt teszem én is. Most.

Nem érdekelnek a szerencsétlen magyarázkodások, hogy „őt is meg kell érteni”, „neki is meg

kell élni", „ilyen háttérrel...", „mit csináljon szegény medve, szegény ember?", stb. Ilyen alapon lopjon, öljön, csaljon mindenki, mert mindenkinek élni és meglenni kell? Mint a varjúseregnek a kórház évszázados fáin? S az a megoldás, hogy akkor vágjuk ki a fát?

Nem, nem az. Fát ne vágjunk ki, iskolát ne szüntessünk meg és templomot ne bontsunk le – ezek alapvető szentenciák. Hanem oldjuk meg valahogy máshogy, drasztikus módszerhez csak tényleg a legvégén folyamodjunk. De folyamodjunk. **A varjút kergessük el onnan valahogy, ne a fát vágjuk ki, mert a kórház fáin a városi ember életterének a részei, ilyenformán része az ökoszisztémának.**

Apropó, fák. Számomra visszataszítóan hat, hogy nem ültetünk egyetlen, de egyetlenegy fát sem a város lakótelepein évek, évtizedek óta, ugyanakkor a negyvenéves, korhadt, veszélyes fákhoz pedig ragaszkodunk! „Ajjóvanúgy." – hallom. Igen, főleg akkor, ha fenyő, mert ugye az a miénk, a székegy fa, az az igazi! Nem számít, hogy ma már sokkal esztétikusabb, több szempontból is hasznosabb díszfát lehet kapni és ültetni, nekünk a fenyő kell.

Az a fenyő, amit egy komolyabb vihar aztán kidönt, rázuhan a tömbház mellett parkoló (mert ott és csakis ott, kizárólag ott lehet parkírozni, ne már máshol!) gépkocsira, s akkor aztán fogjuk a fejünket mellette. Siránkozunk, hogy hol a biztosító, hol a rendőr, hol a polgármester, mert mindenki hibás, ugye, csak mi nem. Mi aztán soha, és nem is voltunk azok. **Mert valakit hibáztatni, gyűlölni mindig kell, a nap minden percében, mert, ha nem tesszük, nem is mi lennénk.**

Odakerültünk, hogy csak leírni merjük ezeket, de biztos, hogy ezért is megfeddnek majd, kioktatnak, hogy te mit így, meg mit úgy. **Trolldemokrácia, környezetnácizmus, agresszió, na az van. Azzal vagyunk bőviben. S fával, medvével, csókával, lótetűvel és léggel. Kövel meg földdel.**

Torkig.

A világ szerencsére nem CSAK ennyi. Hanem sokkal több. Hálistennek. Ott vannak például a fecskék az ablak alatt.